

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

—ο—

Ἡ Πανδώρα, καὶ τοὶ τοὺς παιδρὸς μόνον τῆς φιλολογίας λειμῶνας ἐπιζητοῦσα, ἔχει ὁμῶς τὰς κυπαρίσσους τῆς καὶ αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς βιάζεται φεῦ! ἐνίοτε καὶ νεκρικοὺς νὰ πλέκη στεφάνου. Οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς παρετήρησαν ἰσως ἐνίοτε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀνωμόρους τινὰς μεταφράσεις καλλιπελὶς καὶ καθαρευούσας, καὶ ποιηματικά τινα, χάριν ἐκφράσεως καὶ πολλὴν αἰσθημάτων τρυφερότητα ἔχοντα, καὶ ἐπευφήμησαν ἀναμφιδόλως εἰς τῆς νεανικῆς καὶ ἀρίστα ὑποσχομένης λύρας τὰς πρώτας προκηνακρούσεις. Ἀλλὰ χεῖρ σκληροῦ καὶ αἰσίου θανάτου ἔθραυσε τὴν λύραν ἄρτι ἐντεινομένην.

Ὁ νέος ποιητὴς ἦν ὁ πρωτότοκος υἱὸς Δημήτριος τοῦ ἐπὶ παλυμαθείας καὶ ἀρετῇ εἰς τὸ Πανελλήνιον τοσοῦτον ἐντίμως γνωστοῦ Κ. Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου, νέος εἰσοσκειτὴς, κατ' ἀμφοτέρω βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. ἄρεις δὲ μέγα κενὸν ἀγάπης οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους αὐτοῦ γονεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐκ τοῦ συνεγγυς γνωρίσκοντας τὰ παντοῖα ψυχικὰ καὶ διανοητικὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου νέου πλεονεκτήματα, κενὸν δὲ ἐλπίδος εἰς πάντας τοὺς ἠξεύροντας τί ὑπέσχοντο εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ ἐμβρόθεια, ἢ φιλομαθεία, ἢ φιλοπονία καὶ ἢ εὐφυΐα αὐτοῦ. Εἰς τοὺς συντάκτας ἰδίως τῆς Πανδώρας, οἵτινες ἐπροσδόκουν ἐντὸς ὀλίγου πολυτιμὸν βοήθον ἐν αὐτῷ νὰ εὕρωσι, μένει μόνη ἡ θλιθερὰ παρρηθία, τῆς ἀγαπητῆς του ποιήσεως ἐσχατὰ τινα καὶ ἡμίθλαστα ἄνθη νὰ συλλέξωσι, δι' ὧν ἐφαίνετο ὁ ἴδιος προνοῶν νὰ κοσμήσῃ τὸν νεκρικὸν κραββάτον του. Τὰς ἐπομένας γλυκίαις καὶ πενθίμοις λέξεσι ἡ χάρις δι' ἀσθενοῦς χειρὸς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐν ἐπιγνώσει ἀναμφιδόλως τοῦ ἐπικειμένου τέλους· τὸ δὲ πρῶτον τῶν τεμαχίων τούτων ἐγράφη ὡς ἐπίγραμμα διαφόρων παιηματίων ἃ εἶχεν αὐτοσχεδιάσει, καὶ ἃ ἐπιθύμει, ἂν ὁ θάνατος δὲν τὸν κατετάχυνε, νὰ συλλέξῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ἀντιμῶνη*.

—ο—

Α.

Μὲ ἀντιμῶν ἔστεψα τοὺς πενιχροὺς μου στίχους,
οὐδ' εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς παρῆξα στιγμιαίως.
Ἐκεῖνο πλὴν ἐπέρασε καθὼς προὖν ταχέως,
καὶ οὗτοι ὁμοιάζουσιν ἀποθανόντος ἡλίου.

—ο—

Ὡς ἀντιμῶν εἰς τὴν ψυχρὰν προὖν τῆς ἡλιείας
Σῆμα γυμνὸν ὡς μέτωπον ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
Τοῦ χρόνου, ὅτ' εὐφρόσενος ἐπέρα ἡ ζωὴ μου
Μετ' ἀμιγῶν ἀνίσσεων καὶ ἀνεν τῆς κακίας.

—ο—

Β.

ΠΟΘΟΣ.

Τί μ' ὠφελεῖ θοσπέσιος ὁ ροῦς μου δὰρ ἦναι,
Ἄφ' οὗ θνητὸν τὸ σῶμά μου, ἄφ' οὗ ὁ βίος σφαῖρα;

Τί μ' ὠφελεῖ ἡ πλάσις μου ἂν ἦν ἀνωτέρα,
Ἄφ' οὗ συνταρσύνῃσαν μαλ' ἡ τῆς καὶ ὁδόναι;

—ο—

Ἀς ἤμην μᾶλλον ζέφυρος τῇ γούρῃ βαλοαμόνων,
Ἡ ροῦαί τῆς ἀκοίτεως μερμερῶν εἰς τὰ ὄρη.
Ἀς ἤμην τέλος τῆς αὐγῆς ἡ προσευχὴ σου, κέρη!
Ὡραία νὰ προσέρχωμαι εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν θρόνον.

—ο—

Γ.

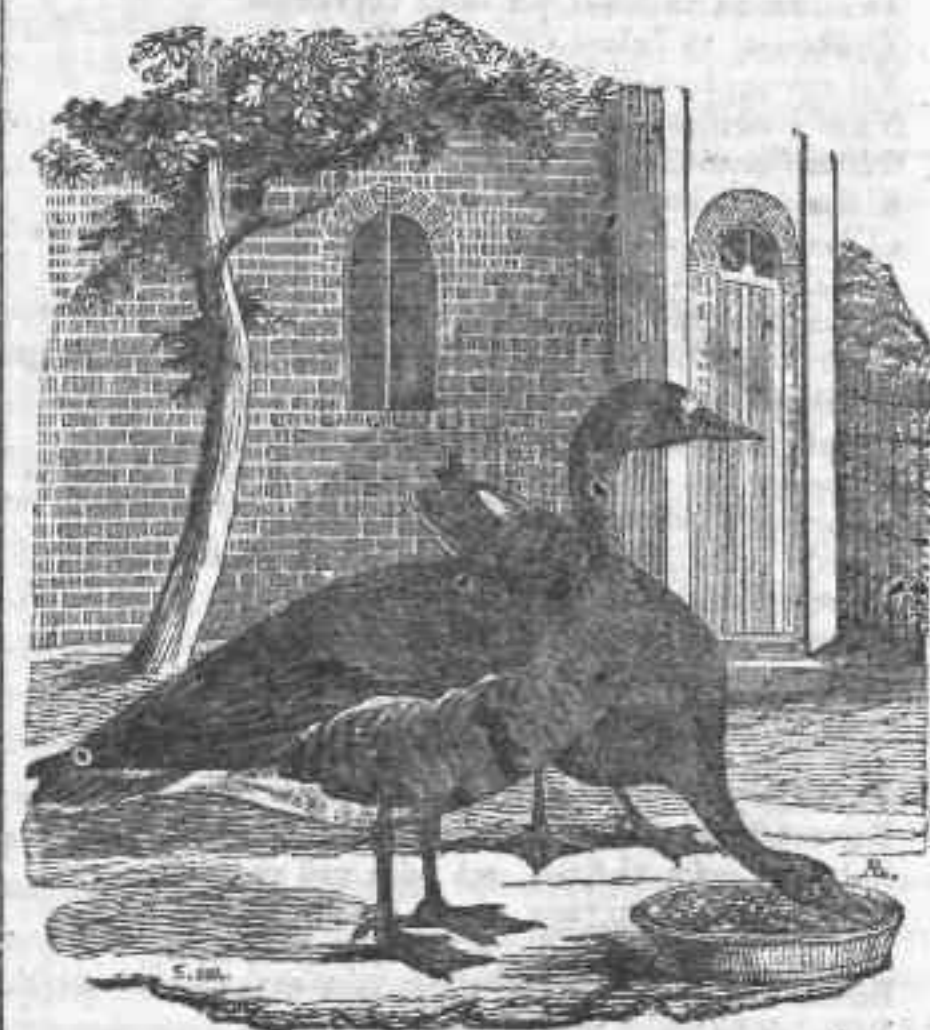
Ὡς ταχέως τῶν κεδόνων ὁ θρηνηδὸς φεύγει ἡχος,
Τῆς ζωῆς μου ἀπεσθέσθη εἰς τοῦ μνήματος τὸ φέχος
Ἡ λαμπὰς ἡ φωτεινὴ!
Πλὴν μὴ θλίβεσθε! τοιαύτη ἡμῶν ὁλὼν ἡ πορεία,
Δι' ἐλπίδες μας εὐρεῖται, ἡ ζωὴ μας πλὴν βραχεῖα,
καὶ ἡ τελευταία κοιτὴ.

ΧΗΝΕΣ ΓΕΛΑΣΤΙΚΟΙ.

—ο—

Οὕτω πως καλεῖται εἶδός τι χηνῶν εὐρισκομένων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀμερικῆς· ἀλλὰ διὰ τί, ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Βυρρῶνος. Ὑποθέτει μόνον ὅτι ὁ μεταχειρισθεὶς πρῶτος τὸ ἐπωνύμιον τοῦτο θὰ εὕρῃ ὁμοί-

Χῆνες.

τιτὰ τινε μεταξὺ τῆς φωνῆς τῶν χηνῶν αὐτῶν καὶ τοῦ γέλωτος.

Χαρακτηριστικὰ ἰδιαιτέρα τῶν χηνῶν τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς· μέγεθος ὡς τὸ τῶν ἡμετέρων ἀγρίων χηνῶν, ῥάμφος ἐρυθρὸν, πόδες κόκκινοι, μέτωπον